

terhed). Jeg holder op et Dieblit for at se, hvorledes denne Sætning, som ser ud som et Parador, vilde virke paa enkelte ærede Medlemmer, men jeg skal ikke negte, at det forbausjer mig, at de nu finde denne Sætning forargelig, hvis de ere Parlamentarikere. Den Forskjel, haaber jeg, der skal være mellem det forrige Mindretal her i Thinget og det nuværende, at medens hint støttede enhver Regjering, der holdt med det mod Flertallet, altsaa Parlamentarismen paa Hovedet, saaledes mener jeg, at vi maa optræde vel som Opposition mod Ministeriet, men dog arbejde under ethvert Ministerium, som har Flertallet med sig, og kun kunne af Princip være imod den Regjering, der vilde være enig med os som Mindretal mod Flertallet; thi vi maa efter vor politiske Lære hævde, at vi ingen Ret have til at støtte en Regjering, som ikke paa Valgdagen har mindst Flertallet for sig; selv om der var en Regjering ud af vore nærmeste Venner, kunde vi, parlamentarist, ikke støtte den. Det ser underligt ud for Antiparlamentarikere, men for en Parlamentariker er det korrekt. Vor Stilling vil altsaa i en vis Forstand naturligvis blive en meget behagelig, vi kunne nedlægge vor lille Protest, naar Noget skal fremmes, som vi ikke kunne sige ja til, og naar vi staa mellem det Bedste og det Næstbedste, maa vi som Mindretal erkjende, at vi maa arbejde for det Næstbedste, da vi ikke kunne forhindre, at Noget sker. Men samtidig maa vi selvfølgelig arbejde paa at blive Flertal, og da indtræder der ganske vist en større politisk Ret; men jeg vil tilføje, at den Dag, da dette Mindretal bliver Flertal, da har det visse Erfaringer, visse Grindringer at bære paa, som ere en daarlige Arv fra det tidligere Flertal, og at der derfor ogsaa vil kræves endnu større, heldigere Betingelser, for at dette Flertal skulde vinde frem; end det har været fornødent for det tidligere, indtil for kort Tid siden samlede Flertal; thi man vilde jo i Samfundet møde med Lov og Folkethingsflertallets Magt og Gode til at føre et Princip igjennem, idet man vilde pege tilbage paa Samlingen 1877—78, og spørge: Hvordan gik det ikke de 70. Denne Arv, denne Grindring vil det nyt dannede Flertal bære paa, naar den Dag kommer, da et andet Flertal følger os, og hvilken Indflydelse det vil faae paa det nyt oparbejdede Flertal, derom skal jeg ikke udtale mig. Hermed tror jeg, at jeg har givet Antydninger nok til at vise, at vi ikke kunne lægge Flertallet og det Ministerium nogen væsentlig Hindring i Veien, at vi ere nøbte til at lægge Kræfter til Arbeidet paa de forskellige Sager, og hvor vi nedlægge en Protest, gjøre vi det uden, at det hjælper noget; men under alt dette arbejde vi hos Vælgerne for at naae Flertal for de Anstuelser, vi have nu som før, Anstuelser, der desværre ere blevne svigtede af saa mange Andre.

Boffen: Jeg ønsker at kvittere for den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har udtrykt sin Belvillie for den Side, hvortil jeg hører, men jeg ønsker først at nedlægge en Indsigelse mod den Løstik, som det ærede Medlem synes meget tilbøielig til at slaa ind paa, og som jeg har set Bidnesbyrd om, at man ogsaa fra anden Side er i Færd med at paabegynde. Det ærede Medlem formode sit Angreb paa den nuværende Situation væsentlig og fortrinnsvis som et Angreb paa den ærede Ordfører, og han sagde, at han vilde give den ærede Ordførers politiske Historie. Han kom videre ind paa disse Betragtninger, men da han blev standset af den høitærede Formand i denne Udvalking, sluttede han med at sige, at nu havde han givet de Antydninger, som han ønskede. Jeg skal ikke særlig vende mig til det ærede Medlem, hvis Betragtninger i den Henseende jeg kun tror at skulle nedlægge en Indsigelse mod, og jeg skal paa ingen Maade indlade mig paa at ville forsvare den ærede Ordfører, det vil den ærede Ordfører være fuldt i Stand til selv, men jeg har lagt Mærke til, at man fra den Side, hvorfra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) nu taler, ogsaa ad anden Vej er slaaet ind paa dette at bekæmpe den Side, som udgjorde Flertallet i den tidligere Partisammensætning, ved navnlig at rette Angrebene mod et enkelt Medlem og rette disse Angreb paa en saadan Maade, at det aabenbart er anlagt paa at mistænkeliggjøre denne ene Mand, at man gjennem et personligt Angreb paa ham vil søge at ramme de Anstuelser, han har forfægtet. Vi vide meget vel, at ethvert mennekeligt Øre er modtageligt for den Slags Mistanke, og vort Folk kan ingenlunde siges at være frit for at være modtageligt herfor, men jeg retter i dette Dieblit en indtrængende Appel til det danske Folk, at det vil lukke sine Øren i for denne Slags Mistænkeliggjørelse. Jeg er overbevist om, at det er ikke ad den Vej, at vi skulle forsøgte vore Anstuelser; lad os udebattere dem her mellem os med Hensyn til Realiteten og videre ude i Forsamlingerne blandt vore Vælgere, men ikke komme ind paa den Vej at modarbejde hinanden ved at søge at mistænkeliggjøre hinandens Personer. Det ærede Medlem kom dernæst ind paa at give en Række Citater af tidligere Udtalelser, til hvilke baade han og jeg have sluttet os. Jeg tror, at allerede Oplæsningen af disse Citater har i sig selv indeholdt tilstrækkelig Svar, idet det, som disse Udtalelser ere gaaede ud paa — jeg ser ikke rettere — fuldt vel kan samstemme med den Stilling, som vi have ment at burde indtage under den nuværende Rigsdagsamling. Thi Ræsonpunktet i disse Udtalelser er dette, at det gjælder om at vise Udholdenhed i den Kamp, hvori vi have staaet i en Række Aar, og i hvilken vi maaske endnu fremdeles maa blive staaende. At vise Udholdenhed tror jeg ikke